یادداشت

صنایع، قربانی رانت انرژی

مهدی عرب‌صادق: درحالی‌که ماده ۱۰ قانون مانع‌زدایی از صنعت برق، وزارت نیرو را مکلف به حذف تدریجی قیمت‌گذاری انرژی در طول زنجیره تولید، انتقال و توزیع برق کرده، شاهد هستیم که نه‌تنها این تکلیف قانونی اجرا نشده، بلکه مسیر قاچاق انرژی به نام «یارانه» و به کام «مافیا» با شدت بیشتری ادامه دارد. پرسش بنیادین اینجاست: چرا با وجود قانونی روشن، همچنان خاموشی‌های بی‌سابقه در کشور ادامه دارد و عدالت انرژی قربانی می‌شود؟ واقعیت این است که پاسخ در دل همان نیروگاه‌هایی نهفته است که در روزگار بحران، نه در نقش قهرمان، بلکه در قامت متهم اصلی، ردای سیاست‌گذاری را بر تن کرده‌اند. امروز هزینه پایین سوخت نیروگاهی سبب شده است که برخی نیروگاه‌ها به قاچاق سوخت روی بیاورند و نتیجه، خاموشی‌هایی شود که بهای آن را نه مدیران پشتِ میز نشین، بلکه مردم و صنایع کشور با افت تولید، تعطیلی کارخانه‌ها و ناامیدی از توسعه می‌پردازند.

نیروگاه‌هایی با راندمان زیر ۳۲ درصد

نخست باید شفاف‌سازی کرد که راندمان نیروگاه‌های ایران، به طور میانگین زیر ۳۲ درصد است. این یعنی دوسوم انرژی ورودی به هدر می‌رود، اما چگونه چنین شبکه‌ای با این سطح از اتلاف، همچنان از یارانه سوخت بهره‌مند است؟ پاسخ ساده است: نبود شفافیت، اجرانشدن ماده ۱۰ و البته سیطره رانت‌خوارانی که اجازه نمی‌دهند سوخت به صورت عادلانه توزیع شود.

براساس ماده ۱۰، وزارت نیرو مکلف است با همکاری وزارت نفت و سازمان برنامه و بودجه، در مدت سه ماه از زمان لازم‌الاجراشدن این قانون، برنامه‌ای تهیه کند تا تمام یارانه‌های انرژی در زنجیره برق به انتهای زنجیره، یعنی مصرف‌کننده نهایی، منتقل شود. به عبارت دیگر نیروگاه نباید سوخت را با یارانه دریافت کند؛ بلکه باید سوخت را به قیمت واقعی خریداری کرده و درآمد حاصل از فروش برق با یارانه، صرف تسویه نهایی شود.

اما چرا این اتفاق نیفتاد؟ چون اجرائی‌شدن این ماده به معنای پایان یک سفره بزرگ است؛ سفره‌ای که برخی نیروگاه‌های رانتی، با سوخت ارزان یارانه‌ای، برق تولید می‌کنند اما مازاد گازوئیل یا مازوت تخصیص‌یافته را یا ذخیره و قاچاق می‌کنند یا از فروش آن در بازار آزاد، درآمدهای میلیاردی به جیب می‌زنند.

از قاچاق سوخت تا تولید خاموشی

امروز مبدأ اصلی قاچاق سوخت، نه کامیون‌های مرزی یا بنزین کارت سوخت شخصی است، بلکه برخی نیروگاه‌ها هستند. در بسیاری از موارد، گازوئیلی که باید در نیروگاه‌ها بسوزد، راهی بازار آزاد می‌شود. در نتیجه، یا نیروگاه عملا خاموش می‌ماند یا با کاهش ظرفیت، بهانه کمبود برق و خاموشی را مطرح می‌کند. این همان نقطه‌ای است که خاموشی نه یک ناکارآمدی مدیریتی، بلکه یک ابزار سودآور و آگاهانه می‌شود.

قاچاق سازمان‌یافته سوخت در نیروگاه‌ها، یک‌شبه اتفاق نیفتاد. این فرایند با ساختار رانتی واگذاری نیروگاه‌ها، قیمت‌گذاری غیرواقعی انرژی و نبود شفافیت در مصرف سوخت آغاز شد و امروز با انفعال کامل وزارتخانه‌های نفت و نیرو، به پدیده‌ای ساختاری تبدیل شده است.

خصوصی‌سازی واقعی نیست

دراین‌میان، نیروگاه‌های خصوصی واقعی -که بدون رانت به بازار ورود کرده‌اند- قربانی این فساد گسترده هستند. آنان برای تأمین هزینه‌های خود، نه سوخت ارزان در اختیار دارند، نه یارانه مستقیم و نه دسترسی به ارز ترجیحی. نتیجه آن است که برای بقا، به قطعه‌فروشی تجهیزات خود روی آورده‌اند و از رقابت با غول‌های رانتی عاجز هستند. دولت به جای اصلاح این ساختار، همچنان به تزریق یارانه پنهان به نیروگاه‌های بزرگ ادامه می‌دهد. راندمان پایین، سوخت رایگان، قاچاق سودآور، نبود حسابرسی انرژی و حمایت‌های پنهان، یک ترکیب مرگ‌بار برای اقتصاد انرژی ایران ساخته‌اند که خاموشی، تنها یکی از نشانه‌های آن است. قانون به‌صراحت می‌گوید که باید منابع حاصل از آزادسازی قیمت سوخت، ابتدا صرف تسویه یارانه در انتهای زنجیره شود و سپس برای حمایت از طرح‌های بهبود بهره‌وری هزینه شود. اما منافع این اقدام به مردم نرسید، بلکه خاموشی‌ها، قطعی گسترده و بی‌برنامه و فشار بر مشترکان خانگی و صنعتی افزایش یافت.

در غیاب شفافیت، عدالت در تخصیص سوخت از بین رفته است. این یعنی وزارتخانه‌هایی که باید حافظ منافع مردم باشند، اکنون با سکوت یا حتی همراهی، زمینه‌ساز تداوم قاچاق انرژی شده‌اند. هیچ‌گونه آمار رسمی از مصرف سوخت در نیروگاه‌ها منتشر نمی‌شود، راندمان واقعی پنهان می‌ماند و حتی شورای رقابت و دیوان محاسبات، از ورود جدی به این عرصه ناتوان یا ناتمام مانده‌اند.

راه‌حل چیست؟

تنها راه نجات از این وضعیت، اجرای بدون تعارف ماده ۱۰ قانون مانع‌زدایی از صنعت برق است. باید قیمت سوخت برای نیروگاه‌ها واقعی شود و فرایند خریدوفروش سوخت شفاف شود. حسابرسی انرژی باید الزامی شود و قاچاق سوخت در قالب خاموشی، به‌عنوان جرم اقتصادی پیگیری شود. نباید اجازه داد نیروگاهی که با یارانه بیت‌المال ساخته و تجهیز شده، به محل درآمدزایی رانت‌خواران تبدیل شود و صنایع و رفاه عمومی را قربانی کند. در مجموع باید گفت که خاموشی‌های این روزها یک پیام مهم دارد؛ ساختار رانتی نیروگاهی را اصلاح می‌کنیم یا زیرساخت‌های اقتصادی کشور را فدای رانت عده‌ای می‌کنیم.

تعرفه جهانی آلایندگی محیط زیست، بازار صنایع بزرگ و ارزآور ایران را به چالش می‌کشد

تهدید مالیات کربن

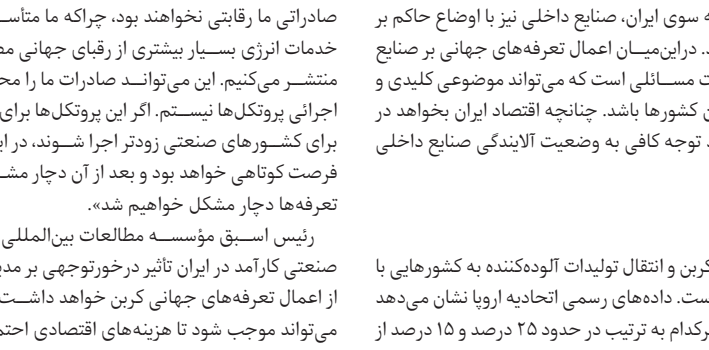
عکس: محمدامین نجفی، باشگاه خبرنگاران جوان

محمد عدمی: مالیات کربن باعث تعطیلی غول‌های بزرگ صنعتی در اروپا شده است اما مسئله به بازار اروپا ختم نمی‌شود و حیات صنایع بزرگ و ارزآور ایران هم به مخاطره افتاده است؛ چراکه براساس قوانین کربن‌زدایی، هر کشوری که کربن بیشتری تولید می‌کند، باید مالیات سنگین‌تری بپردازد و این موضوع می‌تواند رقابت را برای صنایع ایران دشوار و دشوارتر کند؛ به‌ویژه اینکه بدانیم براساس گزارش بانک جهانی ایران به‌عنوان هفتمین کشور آلاینده جهان شناخته می‌شود.

صنایع جهان در تور مالیات کربن

در دهه اخیر مباحث مربوط به تعرفه کربن به گفتمانی در سطح جهان بدل شده است. به طوری که از سال ۲۰۲۳، مقررات محیط‌زیستی شدیدتری روی برخی از فعالیت‌های اقتصادی آلاینده اعمال شد. در همین زمینه اتحادیه اروپا مکانیسم تنظیم مرزی کربن (CBAM) را به‌عنوان گامی اجرائی برای جلوگیری از انتشار بیش از حد گازهای گلخانه‌ای، طراحی کرده است.

سازوکار دریافت مالیات کربن به طور آزمایشی در سال ۲۰۲۳ آغاز شد و به شکل کامل از سال ۲۰۲۶ اجراکردنی خواهد بود. براساس این مکانیسم، تعرفه‌هایی بر واردات کالاهای به‌شدت کربن‌بر مانند فولاد، پتروشیمی، سیمان و آلومینیوم اعمال خواهد شد. اما اعمال تعرفه کربن در سطح بین‌المللی، ابتدا اثراتی احتمالی بر صنایع بزرگ، به‌ویژه غول‌های اروپایی در بخش فولاد و پتروشیمی خواهد داشت. سپس رفته‌رفته پای کشورهای در حال توسعه مانند ایران را نیز به این قضیه باز خواهد کرد. به‌علاوه اینکه این روزها سخن از گشایش درهای اقتصاد ایران، بیش‌ازپیش محتمل به نظر می‌رسد.

با وجود اینکه اقتصاد ایران تعامل زیادی با جهان بیرون ندارد، اما در سال‌های آینده ممکن است به‌شدت تحت تأثیر رویدادهای مربوط به اقتصاد جهانی قرار گیرد.

از این منظر لازم است تا تحولات اقتصاد بین‌الملل را با دقت بیشتری ارزیابی کرد، چراکه در صورت بازشدن درهای تجارت جهانی به سوی ایران، صنایع داخلی نیز با اوضاع حاکم بر فضای اقتصاد بین‌الملل مواجه خواهند شد. دراین‌میان اعمال تعرفه‌های جهانی بر صنایع فعال در زمینه‌های مختلف، یکی از آن دست مسائلی است که می‌تواند موضوعی کلیدی و تعیین‌کننده بر چگونگی روابط اقتصادی میان کشورها باشد. چنانچه اقتصاد ایران بخواهد در سطح جهانی، نقش مناسبی ایفا کند، نیازمند توجه کافی به وضعیت آلایندگی صنایع داخلی خود خواهد بود.

فشار هزینه‌ها و چالش رقابت‌پذیری

پروژه CBAM با هدف جلوگیری از نشت کربن و انتقال تولیدات آلوده‌کننده به کشورهایی با قوانین محیط‌زیستی ضعیف‌تر طراحی شده است. داده‌های رسمی اتحادیه اروپا نشان می‌دهد که صنایع فولاد و پتروشیمی در سال ۲۰۲۳ هرکدام به ترتیب در حدود ۲۵ درصد و ۱۵ درصد از کل انتشار گازهای گلخانه‌ای این منطقه را به خود اختصاص داده‌اند. این صنایع به دلیل داشتن فرایندهای به‌شدت انرژی‌بر، به طور مستقیم از سوی این پروژه مورد تهدید قرار گرفته‌اند. گزارش آژانس بین‌المللی انرژی (IEA) پیش‌بینی می‌کند که هزینه‌های تولید فولاد در اروپا ممکن است تا ۱۵ درصد و در پتروشیمی تا ۱۰ درصد افزایش یابد، مگر اینکه شرکت‌ها به فناوری‌های کم‌کربن روی آورند اما در هر صورت اجرای برنامه‌های مرتبط با CBAM دست‌کم تا حدی هزینه‌های تولید را افزایش خواهد داد و این تنها بخشی از ماجراست.

پروژه یادشده زنجیره تأمین جهانی را نیز تغییر خواهد داد. در همین راستا به طور مثال شرکت‌های اروپایی مانند فولکس واگن، که به فولاد و مواد پتروشیمی وابستگی زیادی دارد، در حال مذاکره با تأمین‌کنندگان کم‌کربن است تا بتواند هزینه‌های ناشی از اعمال چنین تعرفه‌هایی را به حداقل برساند.

این طرح در بلندمدت می‌تواند به نوآوری در فناوری‌های سبز، مانند جذب و ذخیره کربن (CCS) یا تولید هیدروژن سبز، منجر شود اما از طرفی دیگر، در کوتاه‌مدت رقابت‌پذیری شرکت‌های اروپایی در برابر کشورهایی مثل چین و هند، که هنوز چنین تعرفه‌هایی ندارند، به خطر خواهد افتاد.

به‌همین‌خاطر شرکت‌های فولادسازی مانند هایدلبرگ سمنت نگران افزایش قیمت محصولات‌شان در بازارهای جهانی هستند. با این حال، CBAM می‌تواند راهی برای ایجاد فشار به دیگر کشورهای غیراروپایی باشد. کمیسیون اروپا پیش‌بینی می‌کند که این مکانیسم تا سال ۲۰۳۰ سالانه ۱۴ میلیارد یورو درآمد ایجاد خواهد کرد. به طوری که این درآمد برای سرمایه‌گذاری در فناوری‌های سبز استفاده خواهد شد.

این درآمد می‌تواند به شرکت‌های اروپایی کمک کند تا در رقابت جهانی عقب نمانند اما در سمت مقابل، کشورهایی مانند ایران باید نگران اجرای چنین برنامه‌هایی باشند؛ چراکه از هر دو منظر مدیریتی و فناورانه، اقتصاد ایران درحال‌حاضر کربن زیادی تولید می‌کند و آماده رقابت با اقتصادهای بزرگ خارجی نیست. بخش مهمی از قضیه یادشده مرتبط با پایین‌بودن بهره‌وری و فناوری‌های موجود در صنایع ایران است که توان رقابت با غول‌های خارجی را کاهش داده است.

اعمال تعرفه جهانی کربن، مانند شمشیری دولبه عمل خواهد کرد. از یک سو، غول‌های صنعتی اروپا را به سوی نوآوری و پایداری سوق خواهد داد اما از سوی دیگر، خطر افزایش هزینه‌ها و کاهش رقابت‌پذیری را به همراه دارد. داده‌های رسمی و بین‌المللی حاکی از آن است که موفقیت این سیاست به توانایی اروپا در حمایت مالی از صنایع و تسریع انتقال به فناوری‌های سبز بستگی دارد.

در غیراین‌صورت، ممکن است اهداف محیط‌زیستی موجب تضعیف صنایع مختلف شود. دراین‌میان لازم است تا ایران به‌عنوان صادرکننده محصولات پتروشیمی و فولاد برای اجرای چنین برنامه‌هایی هوشیاری و آمادگی کافی را داشته باشد. به طوری که اقتصاد ایران درباره تعرفه جهانی کربن، با دو گزینه مهم مواجه است؛ اینکه به سوی کربن‌زدایی حرکت کند یا بخش‌های مهمی از بازارهای صادراتی خود را از دست بدهد.

ایران، هفتمین کشور آلاینده جهان

به‌ویژه آنکه صنایع فولاد و پتروشیمی در ایران با مشکلات متعددی مواجه هستند. از یک سو، طبق آمار بانک جهانی ایران با تولید سالانه ۸۲ میلیون تن دی‌اکسیدکربن در بخش صنعت، به‌عنوان هفتمین کشور آلاینده جهان به حساب می‌آید.

از سوی دیگر، اجرای کامل مکانیسم تنظیم مرزی کربن، تهدیدی جدی برای صادرات این صنایع شناخته می‌شود. در همین راستا غلامحسین حسنتاش به‌عنوان کارشناس اقتصاد انرژی، درباره اینکه اعمال تعرفه جهانی کربن بر فعالیت‌های اقتصادی، ممکن است چه اثراتی بر ارزآوری اقتصاد ایران و صادرات صنایع بزرگ مانند پتروشیمی و فولاد داشته باشد، به «شرق» می‌گوید: «بهتر است ابتدا اشاره کنم که در روند تحول و تطور پروتکل‌های زیست‌محیطی بین‌المللی در گذشته فرصت‌های خوبی برای ما ایجاد شد که متأسفانه نتوانستیم از آن فرصت‌ها استفاده کنیم تا اینکه در ادامه این روند به تهدیدهای آن رسیده‌ایم. آن فرصت‌ها این بود که در پروسه تجارت آلاینده‌ها، ما می‌توانستیم از کمک‌های بین‌المللی برای بهینه‌سازی تولید و مصرف انرژی خودمان که موجب کاهش آلاینده‌ها می‌شد، استفاده کنیم اما آن فرصت از دست رفت و تبدیل به تهدید شد. به عبارتی دیگر، پیش‌تر این امکان وجود داشت تا از طریق دریافت کمک‌های بین‌المللی، آلاینده‌های خود را کم کرد، ولی حالا می‌گویند باید هزینه آلوده‌سازی محیط زیست جهانی را هم پرداخت کنید».

او در ادامه توضیح می‌دهد: «تعرفه کربن یعنی اینکه اگر دو کشور کالاها یا خدمات مشابهی را تولید می‌کنند و یکی برای تولید این کالاها و خدمات به دلیل فرسودگی تأسیسات و تجهیزات و به دلیل پایین‌بودن سطح بهره‌وری، انرژی بیشتری مصرف می‌کند و به تبع آن کربن بیشتری را منتشر می‌کند، باید از این بابت تعرفه‌ای را بپردازد، وگرنه تجارت این دو، رقابتی و عادلانه نخواهد بود. اگر این تعرفه‌ها اجرائی و عملیاتی بشود، بسیاری از تولیدات صادراتی ما رقابتی نخواهند بود، چراکه ما متأسفانه در تولید اغلب قریب به اتفاق کالاها و خدمات انرژی بسیار بیشتری از رقبای جهانی مصرف می‌کنیم و متناسب با آن کربن بیشتری منتشر می‌کنیم. این می‌تواند صادرات ما را محدود کند. البته من در جریان دقیق جزئیات اجرائی پروتکل‌ها نیستم. اگر این پروتکل‌ها برای کشورهایی مثل ما مهلت قائل شده باشند و برای کشورهای صنعتی زودتر اجرا شوند، در این فرصت ما برتری خواهیم داشت که قطعا فرصت کوتاهی خواهد بود و بعد از آن دچار مشکل می‌شویم. وگرنه از همان ابتدای اجرای تعرفه‌ها دچار مشکل خواهیم شد».

رئیس اسبق مؤسسه مطالعات بین‌المللی انرژی با تأیید این مسئله که وجود استراتژی صنعتی کارآمد در ایران تأثیر درخورتوجهی بر مدیریت اثرات اقتصادی و محیط‌زیستی ناشی از اعمال تعرفه‌های جهانی کربن خواهد داشت، درباره اینکه سرمایه‌گذاری در چه صنایعی می‌تواند موجب شود تا هزینه‌های اقتصادی احتمالی ناشی از تعرفه جهانی کربن برای ایران کاهش یابد، تأکید می‌کند: «البته به نظر من مسئله آلایندگی و تعرفه کربن نمی‌تواند تنها ملاک ما در انتخاب نوع سرمایه‌گذاری‌ها باشد. اگر هدف، افزایش صادرات باشد، ما باید همه مزیت‌ها و تهدیدها را با هم مورد توجه قرار دهیم. ما باید استراتژی توسعه صنعتی داشته باشیم که همه این مسائل در آن لحاظ شده باشد اما در هر حال ما هم به خاطر مشکلات ناترازی انرژی و هم به لحاظ مسئله انتشار کربن، که در ارتباط با هم نیز هستند، باید به سراغ روزآمدکردن فناوری‌های مورد استفاده خودمان برویم».

کارشناس اقتصاد انرژی در راستای این پرسش که چه سیاست‌هایی در زمینه اقتصاد انرژی می‌تواند در برابر تعرفه جهانی کربن اعمال شود، می‌گوید: «متأسفانه ما درحال‌حاضر فقط در بخش تولید و توزیع انرژی حدود ۱.۵ میلیون بشکه در روز معادل نفت خام (از نظر ارزش حرارتی) تلفات داریم که همه اینها یعنی انتشار آلاینده. ما در صنعت نفت میلیون‌ها مترمکعب در روز گاز طبیعی و میعانات گازی را به صورت مشعل به هوا می‌فرستیم. در بخش تقاضا و مصرف هم بهره‌وری انرژی در کشور پایین است و ما باید اینها را حل کنیم».

در آخر غلامحسین حسنتاش درباره اینکه بازشدن فضای تجارت برای اقتصاد ایران و اجرانشدن تعرفه‌های مرتبط با کربن در داخل کشور، ممکن است موجب شود تا برخی از شرکت‌های خارجی (به‌ویژه شرکت‌های اروپایی) بخواهند فعالیت‌های آلاینده‌تر خود را به داخل اقتصاد ایران منتقل کرده و ایران بیش‌ازپیش به پناهگاه آلودگی بدل شود، می‌گوید: «به نظر من تاکنون این کار را کرده‌اند و بعد از این هم اگر بتوانند خواهند کرد. متأسفانه ما هم‌اکنون در صنایع فولاد و فلز و در صنایع پتروشیمی مواد پایه با ارزش‌افزوده کم و انرژی‌بری زیاد و آلایندگی زیاد تولید می‌کنیم که به نظر من محصول خواست خارجی‌ها و بی‌دقتی داخلی‌ها بوده است. مگر اینکه پروتکل‌های جهانی جلوی این موضوع را بگیرند، چون به هر حال پدیده تغییرات آب‌وهوایی یک پدیده جهانی است و فرقی نمی‌کند که مثلا لایه اُزون از کجا تخریب شود».

در نهایت چنانچه اقتصاد ایران مانند گذشته درباره رویدادهای جهانی کم‌توجه باشد، خسارت‌های حاصل از این کم‌توجهی دامان اقتصاد ایران را بیش‌ازپیش خواهد گرفت. اعمال تعرفه جهانی کربن، موضوع دیروز و امروز نیست. این قضیه از قرن پیش مطرح شده و پشتوانه گفتمان نظری قوی‌ای نیز دارد. به‌همین‌خاطر امروزه، مدیران، سیاست‌گذاران و متخصصان خبره در کشورهای پیشرفته که به فناوری‌های مدرن دسترسی دارند، به‌شدت روی این مسئله حساس بوده و فعالیت‌های علمی و عملی بسیاری را ترتیب اثر می‌دهند. به طوری که اگر کشورهای در حال توسعه از مواجهه درست و فعال با چنین پروژه‌هایی غفلت کنند، دچار خسارت‌های جبران‌ناپذیری خواهند شد. تعرفه جهانی کربن و مسائلی نظیر آن در کشور ایران نیازمند طراحی استراتژی صنعتی کارآمد و کلان‌نگر است تا بتواند اوضاع اقتصاد، اجتماع و محیط زیست کشور را به طور هم‌زمان در نظر داشته باشد. در غیراین‌صورت، بی‌توجهی و بی‌برنامه بودن در قضیه تعرفه جهانی کربن، هر سه بخش یادشده را با مشکلات عمیق‌تری مواجه خواهد کرد.

گزارش

رئیس کل بانک مرکزی در همایش صندوق توسعه ملی:
هدایت اعتبار مهم‌ترین اولویت اقتصاد ایران است

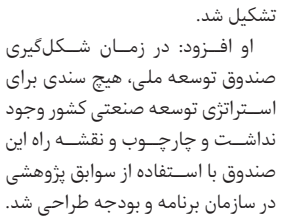

رئیس کل بانک مرکزی هدایت اعتبار را مهم‌ترین اولویت اقتصاد ایران برای حرکت در مسیر توسعه برشمرد و گفت: برای هدایت مؤثر اعتبار و تأمین مالی هدفمند، تدوین نقشه استراتژی صنعتی و توسعه امری ضروری است و با ایجاد بانک‌های توسعه‌ای که اساسنامه آنها در حال تدوین است، تأمین مالی رشد و توسعه صنعتی کشور از مسیر این بانک‌ها میسر می‌شود.

به گزارش روابط‌عمومی بانک مرکزی، رئیس کل بانک مرکزی در پنجمین همایش صندوق توسعه ملی با عنوان «حکمرانی توسعه؛ صندوق توسعه ملی و رفع ناترازی‌ها» با اشاره به تاریخچه و اهداف شکل‌گیری صندوق توسعه ملی در سال ۱۳۸۹ خاطرنشان کرد: با توجه به رشد درآمدهای نفتی این صندوق در سال ۱۳۸۹ با هدف جلوگیری از خرج‌شدن این منابع توسط دولت و هدایت آن برای سرمایه‌گذاری در بخش‌های تولیدی در چارچوب اهداف توسعه تشکیل شد.

او افزود: در زمان شکل‌گیری صندوق توسعه ملی، هیچ سندی برای استراتژی توسعه صنعتی کشور وجود نداشت و چارچوب و نقشه راه این صندوق با استفاده از سوابق پژوهشی در سازمان برنامه و بودجه طراحی شد. هرچند بعد از یک سال به دلیل تشدید تحریم‌ها به دلیل محدودیت‌های فروش نفت و کاهش قیمت نفت، حجم منابع ورودی به این صندوق کاهش یافت و لذا صندوق توسعه ملی اندکی از اهداف اولیه خود دور شد و با توجه به شرایط خاص تحریم و کاهش منابع درآمدی دولت، به منظور تأمین مالی دولت از منابع این صندوق استفاده شد و هنوز هم این روند ادامه دارد.

رئیس کل بانک مرکزی مسئله هدایت اعتبار را مهم‌ترین اولویت اقتصاد ایران و به تبع آن صندوق توسعه ملی عنوان کرد و گفت: وقتی از هدایت اعتبار صحبت می‌شود، موضوع وجود یا نبود منابع نیست، بلکه هدف چگونگی هدایت اعتبارات است و در این میان صندوق توسعه ملی نقش مهمی در هدایتگری اعتبارات و منابع حاصل از نفت در چارچوب اهداف توسعه کشور بر عهده دارد.

او تصریح کرد: لازمه اصلی هدایت اعتبارات، تدوین نقشه استراتژی توسعه است تا صندوق توسعه ملی براساس وظایف ذاتی خود آن را تأمین مالی کند و اولویت‌های توسعه‌ای مناطق مختلف کشور از سیستان‌وبلوچستان گرفته تا گیلان و مازندران در آن دیده شود و این مدلی است که در بسیاری از کشورها همچون آلمان، ژاپن، چین و کره جنوبی اجرا شده است.

او درخصوص هدایت اعتبارات در زمان ناکارآمدی بازار گفت: در این وضعیت امکان تأمین مالی مناسب برای صنایع زیرساختی، صنایع نو و سایر صنایع به‌درستی فراهم نیست و استفاده از استراتژی صنعتی در این وضعیت باید در دستور کار قرار گیرد.

آگهی فراخوان مناقصه عمومی یک مرحله ای شماره RNL-0447001-TC
تحت عنوان ساخت(C-201&252) SEAL RING&PISTON RING

شرکت پالایش نفت امام خمینی(ره) شازند در نظر دارد ساخت موضوع صدرالاشاره را از طریق مناقصه عمومی طبق اسناد مناقصه به تولیدکننده/ سازنده واجد شرایط واگذار نماید. شرکت‌های متقاضی می‌توانند جهت دریافت اطلاعات بیشتر و شرایط شرکت در مناقصه به سایت WWW.IKORC.IR مراجعه نمایند.

۱- موضوع مناقصه :

الف) شرح مختصر:

ردیف	شماره مناقصه	موضوع مناقصه	تعداد/ مقدار	مبلغ تضمین شرکت در فرآیند ارجاع کار(ریال)
۱	RNL-0447001-TC	ساختSEAL RING&PISTON RING (C-201&252)	۲۳۶NO	۶۴۲/۰۰۰/۰۰۰

ب) تضمین مورد قبول شامل: ضمانتنامه بانکی / واریز وجه نقد

ج) مناقصه گزار در رد یا قبول هر یک یا تمام پیشنهادها بدون آنکه محتاج به ذکر دلیل باشد مختار است.

۲) کلیه اشخاص حقوقی واجد شرایط می‌توانند مطابق تاریخ‌های ذیل جهت دریافت اسناد استعلام ارزیابی به آدرس اینترنتی فوق‌الذکر مراجعه نمایند و پس از دریافت اسناد و مطالعه آن، مستندات ارزیابی کیفی را در قالب لوح فشرده در مهلت مقرر به آدرس ذیل ارسال نمایند. بدیهی است پیشنهادهایی که با شرایط مندرج در فراخوان اختلاف داشته باشند و یا مدارک مناقصه از سوی متقاضیان بعد از مهلت مقرر ارسال شود قابل پذیرش نمی‌باشد. پس از ارزیابی کیفی، از متقاضیان تاییدشده جهت ادامه فرآیند مناقصه دعوت به عمل خواهد آمد.

۳) مهلت دریافت اسناد :

۳-۱- مهلت دریافت اسناد: روز یکشنبه مورخ ۱۴۰۴/۰۳/۰۴

۳-۲- مهلت ارسال پاسخ استعلام ارزیابی کیفی: روز سه شنبه مورخ ۱۴۰۴/۰۳/۱۳

۴) نام و نشانی دستگاه مناقصه‌گزار:

اراک، کیلومتر ۲۰جاده بروجرد(سه راهی شازند) - شرکت پالایش نفت امام خمینی (ره) شازند - مدیریت بازرگانی - مهندسی پشتیبانی ساخت داخل- اتاق ۱۰۶

تلفن تماس: ۳۳۴۹۱۸۳۴-۰۸۶

فکس: ۳۴۱۶۶۲۴۳-۰۸۶ یا ۳۴۱۶۶۰۱۳-۰۸۶

روابط عمومی و امور بین الملل شرکت پالایش نفت امام خمینی (ره)شازند

۱۶۲۲

آگهی فراخوان ارزیابی کیفی
جهت برگزاری مناقصه عمومی دومرحله‌ای م ک ک ۱۴۰۴/۱۰
تقاضای شماره ۰۳۰۰۷۸۷ – ۴۸ (لیفتراک10T)

نوبت اول

شرکت ملی نفت ایران
شرکت ملی مناطق نفتخیز جنوب
شرکت بهره‌برداری نفت و گاز کارون
«سهامی خاص»

شرکت بهره برداری نفت و گاز کارون(سهامی خاص)در نظر دارد فراخوان ارزیابی کیفی جهت انجام مناقصه عمومی برای تامین یکدستگاه لیفتراک دیزلی ده تن مورد نیاز خود را مطابق شرح درخواست در گزارش شناخت از طریق مناقصه عمومی با شماره فراخوان ۲۰۰۴۰۹۲۵۴۴۰۰۰۰۱۹ برگزار نماید.

به همین منظور کلیه مراحل برگزاری فراخوان ارزیابی کیفی از دریافت و تحویل استعلام ارزیابی کیفی تا ارسال دعوت نامه جهت سایر مراحل مناقصه ، از طریق درگاه سامانه تدارکات الکترونیکی دولت - ستاد- به آدرس www.setadiran.ir انجام خواهد شد.

در همین راستا لازم است مناقصه گران در صورت عدم عضویت در سامانه ستاد، مراحل ثبت نام در سایت مذکور و دریافت گواهی امضای الکترونیکی راجهت شرکت در مناقصه محقق نمایند.تاریخ انتشار مناقصه درسامانه ستاد ۱۴۰۴/۰۳/۱۰ است.

اطلاعات و اسناد مناقصه عمومی پس از برگزاری فرآیند ارزیابی کیفی و ارسال دعوت نامه از طریق سامانه ستاد به مناقصه گران ارسال خواهد شد .

تاریخ مهلت دریافت اسناد استعلام ارزیابی کیفی ۱۴۰۴/۰۳/۲۵ تا ساعت ۱۸

تاریخ مهلت ارسال پاسخ ارزیابی کیفی ۱۴۰۴/۰۴/۰۸ تا ساعت ۱۸

((از ارسال اسناد ارزیابی کیفی به صورت فیزیکی جدا خودداری نمایید))

آدرس دستگاه مناقصه گزار: اهواز - ناحیه صنعتی کارون - شرکت بهره‌برداری نفت و گاز کارون - ساختمان والفجر تدارکات و امور کالا - واحد خرید و بررسی منابع کالا

فاکس: ۳۲۲۴۹۸۰۶-۰۶۱ تایید فکس: ۶۷۶۱۰-۳۴۱-۰۶۱ تلفن : ۳۲۲۶۲۴۷۸-۰۶۱

اطلاعات تماس سامانه ستاد جهت انجام مراحل عضویت در سامانه :

دفتر مرکز تماس : ۴۱۹۳۴-۰۲۱

شناسه آگهی : ۱۹۳۲۳۲۷

نوبت اول : ۱۴۰۴/۰۲/۳۰ نوبت دوم : ۱۴۰۴/۰۳/۰۳

روابط عمومی شرکت بهره برداری نفت و گاز کارون

۱۶۱۹